

Въ това врѣме тамъ дошелъ чакалтъ. На маймуната дошло на умъ да го повика и да го помоли, щото той да прѣсѣди спорътъ имъ. Но тя не се осмѣлила да стори това и се обърнала къмъ змията.

— Уважаема змийо, тукъ наблизо е чакалтъ, не желаете ли да го поканимъ, той да разсѣди спора ни?

— Добрѣ? казала змията. Ще видишъ, че чакалтъ мисли като менъ.

Повикали чакалтъ, разказали му цѣлата работа. Той се замислилъ и казалъ:

— Не мога справедливо да рѣша вашия споръ, до като не видя самъ съ очитѣ си, какъ е станало всичко това. Ето защо, ти змийо, трѣбва отново да влѣзешъ въ дупката си, а маймуната отново да натрупа отгорѣ камънитѣ, така както сж били прѣди.

Змията била довольна отъ такова подробно изучване на работата, защото била увѣрена въ своята правота. Въ това врѣме, когато тя почнала пакъ да влиза въ дупката си, чакалтъ многозначително смигналъ на маймуната. И не успѣла змията още да се вмѣкне, както трѣбва, когато маймуната взела камъкъ, втори, трети и затрупала отверстието.

— Ето, почитаема змийо, вашиятъ споръ е вече рѣшенъ — казалъ чакалтъ, като се засмѣлъ. — Ти бѣше недоволна отъ това, че маймуната разхвърли камънитѣ и смути спокойствието ти. Сега тя поправи своята грѣш-